

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίως προπληρωτίας συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου ἀπὸ τοῦ ὁποῦο δημοσιεύονται ὁλως νέα μυθιστορήματα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Α'

ΤΟ ΕΝ ΣΤΑΦΑΡΔΗ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ

Τὴν δεκάτην ὥραν τῆς νυκτός, τοῦ καιροῦ γαληνίου ὄντος, τῆς 17 Αὐγούστου 1690, ἡ σελήνη ἀνατέλουσα ὀπισθεν τῆς ἐν Πεδεμοντίῳ μονῆς τῆς Σταφάρδης ἐφώτιζεν ἐν τῶν παραδόξων ἐκείνων θεαμάτων, ἅτινα ὁ ἀνθρώπος, ἀκάματος καταστροφεὺς, παρέχει συγχάνικis εἰς τὰ βλέμματα τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀποκαλεῖ Θεὸν τῆς εἰρήνης.

Ἐν πεδίον ἀπέραντον, ἐφ' οὗ ἐπεκράθητο ἐναλλάξ σκιαὶ μέλαιναι καὶ ὁμίχλη ὑποκύανος, χαράδρας βαθείας, ὧν ἡ ἐπιφάνεια διεστίζετο ὑπὸ φωτεινῶν σημείων, βράχους ἀλλοκότους τὸ σχῆμα κεκλιμένους τῇδε κακείσε ἐπὶ τῆς πεδιάδος ὡς φρουροὺς γιγαντίους, δεινρύλλια ἀθύρυσθα καὶ ἀκίνητα, πάντα ταῦτα ὁμοῦ διέκρινε κατ' ἄρχας τὸ ὄμμα πρὶν ἢ ἐξοικειωθῇ μετὰ σκότη.

Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ βλέμμα ἤθελε παρακολουθῆσαι ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰς γωνιώδεις γραμμὰς τοῦ ζοφεροῦ ὄγκου τῆς μονῆς, ὅστις διεγράφετο ἐπὶ τοῦ φοιοῦ οὐρανοῦ, ἀφοῦ ἤθελεν ἐξερευνῆσαι τὰ σκοτεινὰ βᾶθη τοῦ γαληνίου ὀρίζοντος, διευκρινίζετο βαθμηδὸν πᾶσα ἐκείνη ἡ μεταξὺ τοῦ Ρεβέλ καὶ τῆς Σταφάρδης χαώδης ἑκτασις. Παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ρυάκων, ὀπισθεν τῶν βράχων, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὑψώματων διεφαίνοντο μάζαι κυκλοτερεῖς ἢ τετραγῶνοι, ἃς ἐνεψύχου, οὕτως εἰπεῖν, κίνησις ἀδιόρατος σκιῶν, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐν σιγῇ διολισθαίνουσαι παρὰ τὰς πλευράς των.

Οἱ ὄγκοι αὗτοι οἱ ἐπιμήκεις ἢ τετραγῶνοι ἦσαν αἱ σκηναὶ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἀφανῶς κατασκηνοῦντος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πενθίμου χώρου, ὃν περιεγράψαμεν. Αἱ εἰς τὰ πέριξ διερχόμεναι σκιαὶ ἦσαν οἱ πρόσκοποι τοῦ Κατινά, φρουροῦντες τὴν πεδιάδα καὶ τὰ ὑψώματα. Τὰ μυστηριώδη σκότη τοῦ ὀρίζοντος ἀπέκρυπτον ἐν ταῖς πτυχαῖς αὐτῶν τὸν στρατὸν τοῦ Βίκτωρος Ἀμεδαίου καὶ τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου, οἵτινες ὑπὸ τὴν Βιλλαφράγκαν θέσιν ἀρίστην κατέχοντες, ἔχαιρον βλέποντες τοὺς τολμητὰς Γάλλους εἰσχωροῦντας καὶ ἐγκλεισμένους εἰς στενοπορίαν, ἣν ὁ Θεὸς ἐφρουρεῖ διὰ τοῦ ὕδατος τῶν τελεμάτων, ὃ δὲ πρίγκιψ Εὐγένιος διὰ τοῦ πυρὸς τῶν τηλεβόλων του.

Καὶ ὁμοῦ ὁ τοσοῦτον ἐπαπειλούμενος γαλλικὸς στρατὸς ἐκοιμάτο ἡσύχως. Ὁ Κατινά, πρὶν ἢ κατακλιθῇ τὴν ἐσπέραν, ἀνεγνώρισε τὸν κίνδυνον καὶ ἀνήγγειλεν

ὅτι τὴν ἐπαύριον ἐμελλεν ἐμφρόνως νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς Πινερόλον.

Ἡ δεκάτη ὥρα, ὡς εἴπομεν, ἐσήμανε βραδέως εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τῆς μονῆς, ἡ δὲ σελήνη ἀπαλλαγεῖσα πρὸς στιγμὴν τοῦ ποκοειδοῦς πέπλου μάζης συννέφων ἐφώτισε διὰ τῶν ἀργυρῶν ἀκτίνων τῆς ὑψώματι ἐκ βράχου βρυσσκεποῦς, ὑπερκείμενον τοῦ χώρου ἔνθα κατηυλίζετο ἱλη δραγόνων.

Τὸ δροσερὸν καὶ ἀπαλὸν τοῦ βρύου στρώμα ἐχρησίμευεν ὡς εὐνὴ εἰς ὑπολογαγόν τινα τῶν δραγόνων, εὐσωμον καὶ ρωμαλέον, εἰκοσιοκτάετη περίπου, ὅστις ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀκτίνος τῆς σελήνης, ἀνηγέρθη στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος καὶ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς πέριξ αὐτοῦ· εἴτα ἐξεδίπλωσεν ἐπιστολὴν συνεπτυγμένην, ἐπεχείρησε δὲ ν' ἀναγνώσῃ αὐτὴν καὶ τὴν ἀνέγνωσε τῷ ὄντι, τοσοῦτον πᾶσα λέξις τῆς ἡτο πρὸς αὐτὸν γνωστὴ καὶ οἰκεία.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὁ νέος ἔμεινε σύννους καὶ διαλογιζόμενος, αἶρων δὲ κατόπιν τὰ ὄμματα πρὸς οὐρανὸν ἐφάνη ἀναζητῶν ἔμπνευσίν τινα, ἣν δὲν ἀνεύρισκεν ἐπὶ γῆς. Ἠγέρθη αἶφνης ἀναπνῆδῆσας, ἔσεισεν ἐντὸς τῆς δροσερᾶς τῆς νυκτός ἀτμοσφαίρας τὴν πλήρη ζωηροῦ κάλλους κεφαλὴν του, ἐσφιγξε περὶ τὴν ὀσφὺν τὸν τελαμῶνα τοῦ ξίφους καὶ μετὰ βῆμα εὐσταθὲς κατήλθε τὴν ἀπόκρημνον κλιτὺν διευθυνόμενος πρὸς τὸ στρατηγεῖον. Σταθεὶς πρὸ τῆς κυριωτέρας σκηνῆς, ἣτις ἠγείρετο ἀπομεμονωμένη παρὰ τὴν ὄχθην ροχθοῦντος ρυάκος, ἀπετάθη πρὸς τὸν πρῶτον σκοπὸν καὶ τὸν ἠρώτησεν :

— Ὁ στρατηγὸς ποῦ εἶνε ;

— Κύριε ἀξιωματικέ, ὁ στρατηγὸς δὲν δέχεται κανένα ἀπόψε· κοιμᾶται.

— Κάμε μου τὴν χάριν πῆγαινε νὰ τοῦ εἰπῇς τὸ ὄνομά μου, Γεράρδος Λαβερνῆ.

— Κύριε ἀξιωματικέ, δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἐκτελέσωμεν τὴν παραγγελίαν σας. Μὰς ἔχει δώσει αὐστηρὰν διαταγὴν ὁ Κύρ-Συλλογισμένος.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἀπεμακρύνθη.

— Παρεκτὸς τούτου, κύριε ἀξιωματικέ, ἐξηκολούθησεν ὁ φρουρῶν στρατιώτης, ἀπαγορεύεται νὰ μένετε ἐδῶ πέρα· πρέπει ν' ἀπομακρυνθῆτε.

Καὶ συνώδευσεν τὸ πρόσταγμα διὰ χειρονομίας ἐκφραστικῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ὑπερμεγέθους σκηνῆς ἠκούσθησαν ἐξερχόμενοι ἀσθενεῖς διὰ μέσου τῶν πυκνῶν πανίων καὶ τῶν φραγμῶν τῆς σκηνῆς ἦχοι μανδολίνου ἢ κιθάρας, φθᾶσαντες καὶ μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὅστις προσέβλεψε τὸν φρουρὸν μετ' ἡθους εἰρωνικοῦ ἄμα καὶ δυσηρεστημένου.

— Τί νὰ γείνη ! κύριε ἀξιωματικέ, ἀπῆντησεν ὁ στρατιώτης, ἐννοήσας τὴν ἀφωρον ἐπίπληξιν, ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν ὁ καυμένος.

— Κακὴν ἐποχὴν ἐδιάλεξεν ! ἐπιθύρισε δυσθύμως ὁ ὑπολογαγὸς τῶν δραγόνων, ἐπαναλαμβάνων τὴν πορείαν του

βραδέως καὶ θλιβερῶς. Φεῦ ! Ὁ Κατινά θὰ ἐτραγωδοῦσεν ὀλιγώτερον ἂν εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν του ἐκεῖνο τὸ ὅποτον βασιανίζει τὴν ἰδικήν μου.

Τὰς λέξεις ταύτας, καίπερ ταπεινῇ τῇ φωνῇ ρηθείσας, ἤκουσεν ἀνὴρ τις καθήμενος μετὰς κνήμας κρεμασμένας ἐπὶ ὑψώματος ὑπερκείμενου τοῦ στρατηγεῖου. Φέρων εἰς τὴν κεφαλὴν πῖλον ἀνευ σειρητιῶν, καὶ βυθισμένον ἔχων τὸν κορμὸν τοῦ εὐρυνώτου σώματος ἐντὸς εὐρείας ρεδιγκότας χρώματος ἀμαυροῦ ἐξήταξεν ὁ ἀνὴρ οὗτος μετὰ ὄμμα διαπεραστικὸν τὰς ζοφερὰς ἀνισότητας τῆς κοιλάδος. Ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ ἀξιωματικοῦ τῶν δραγόνων, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ διέγνωσεν ἐν τῇ τεθλιμμένῃ μορφῇ τοῦ νέου πᾶσαν τὴν ἀπελπισίαν, ἣν ἀπέπνεεν ἡ παρ' αὐτοῦ ἀπαγγελεθεῖσα φράσις.

Ἠγέρθη καὶ ἔστη ὀρθὸς πρὸ κατηφούς ἀξιωματικοῦ, ὅστις διήρχετο χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήσῃ.

— Τί θέλεις τὸν Κατινά ; τὸν ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἀποτόμου συστέλλων τὰς πυκνὰς ὀφρῶς.

— Κύριε Κατινά ! στρατηγέ μου ! ἐψέλλισεν ὁ ἀξιωματικὸς φόβῳ ἄμα καὶ σεβασμῷ συσχεθεὶς καὶ ἀκουσίως ὀπισθοδρομῶν.

Ὁ Κατινά ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἔλαθεν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν τάχει τοῦ στρατηγεῖου, ἐνῷ ὁ νέος ἀκόμη ἐν ταραχῇ διατελὼν προσεπάθει νὰ συνάψῃ τὰς ἀτάκτους ιδέας του.

Ἀφοῦ ἀπεμακρύνθησαν περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα ἀπὸ τοῦ ὑψώματος, ὁ στρατηγὸς ἐσταμάτησε καὶ προσβλέπων ἀτενῶς τὸν σύντροφόν του :

— Τί με ἤθελες ὁποῦ μ' ἐζητοῦσες ; τὸν ἠρώτησεν.

— Στρατηγέ μου ! .. ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶμαι γνωστός ;

— Κύριε Γεράρδε Λαβερνῆ, δὲν φημί-ζομαι ὅτι λησμονῶ τὸ ὄνομα τῶν ἀξιοτίμων ἀνθρώπων καὶ μάλιστα ἀνθρώπων οἵτινες μοὶ παρέσχον ἐκδούλευσιν. Ἡ ἀβροφροσύνην. Λοιπὸν δὲν εἴσθε σεῖς ὁ υἱὸς τοῦ ἀνδρείου Λαβερνῆ, τοῦ φονευθέντος πλησίον μου ἐν ἔτει 1673 εἰς τὴν ἐφοδὸν κατὰ τοῦ Μάεστριχτ ; Δὲν εἶνε μήτηρ σας ἡ ἀξιόλογος κόμησσα Λαβερνῆ, ἣτις μετὰ ὑπεδέχθη τοσοῦτον φιλοφρόνως εἰς τὸν οἶκόν της πρὸ δύο ἐτῶν, ὅτε ἐπέστρεφον ἐκ Σαβοῖας ; Ἐλα λοιπὸν, εἰπέ μου ποῖα εἶνε ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς σκυθρωπότητός σου ; ἦλθες πρὸ ὀλίγου νὰ με ζήτησης εἰς τὴν σκηνὴν μου· ἐπίτρεπέ μου νὰ ἐλπίζω ὅτι με ἔχεις ἀνάγκην καὶ ὅτι δύναμαι νὰ θεραπεύσω τὸ κακόν, τὸ ὅποτον, ὡς ἔλεγες τώρα πρὸ μικροῦ, σοῦ βασανίζει τὴν ψυχὴν. Ἄ, ἄ ! βλέπω ὅτι κρατεῖς μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸ χέρι σου . . .

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νέου ἐξήστραψαν. Ὁ Κατινά ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ :

— Πιστεύω ὅτι ἡ μήτηρ σας ὑγιαίνει, αἱ ;

— Ναί, κατ' εὐτυχίαν, στρατηγέ. Ἀπὸ

πολλοῦ δὲν ἔχει ὑποφέρει ἐκ τοῦ καρδιακοῦ της νοσήματος.

— Καλλίστα· κ' ἐκεῖνο τὸ σκυλάκι; ἐκεῖνο ὅπου μοῦ ἐδάγκασε τὸ πόδι εἰς τὴν εἴσοδον; δὲν μοῦ λέγεις τί γίνεται;

— Ὁ Γεράρδος ἐμειδίωσε θλιβερώς.

— Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ σκυλάκι, ἐξηκολούθησε φειδωλῶς ὁ Κατινὰ, εἶχαμεν τὸν ἄββα. . . . ἐκεῖνον τὸν μικρόσωμον καὶ χονδρούτσικον ἄββα. . . τὸν διδάσκαλόν σου, καλέ! . . ὅπου ἐπροσπάθησε νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ Λατινικὰ καὶ δὲν τὸ κατώρθωσεν. . . ἐξαιρετός ἄνθρωπος!

— Ὁ ἄββας Ἰσάβινος, στρατηγέ. . . εὐχαριστῶ, ὁ ἄββας εἶνε πολὺ καλὰ.

— Τώρα εἶμαι ἡσυχος, εἶπεν ὁ Κατινὰ, ρίπτων ἐπὶ τῆς πεδιᾶδος προσεκτικὸν βλέμμα καὶ σιγήσας ἐπὶ στιγμὴν ἢ ἐπιστολή, ἥτις μὲ ἀνησύχει κατ' ἀρχὰς δὲν μὲ ἀνησυχεῖ πλέον, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ὅταν κάνεις ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του, τὸν διδάσκαλόν του καὶ τὸ σκυλὶ του καὶ ὅταν αὐτοὶ ὅλοι εἶναι καλὰ, δὲν εἴμφορεῖ νὰ βασανίζεται ἀπὸ πραγμатικὸν δυστύχημα.

Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον πρὸς τὸν στρατηγόν.

— Κύριε, τῷ εἶπε, δὲν δύναται τις νὰ ἀγαπᾷ καὶ ἄλλο τι ἐκτὸς αὐτῶν εἰς τὴν ἡλικίαν μου;

— Ὡ! ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ Κατινὰ, ἐὰν ἀγαπᾷς ἄλλο τι παρ' ἐκτὸς τῆς μητρός σου, τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἄββα καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ μικροῦ σκύλου ποῦ εἶχε χρῶμα ἄσπρο καὶ μαῦρον, τὸσον τὸ χειρότερον διὰ σέ· αὐτὸ εἶνε δική σου δουλειά, καὶ δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

Καὶ ἐποίησε κίνημά τι, ὥστε ἤθελε νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν.

— Στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ Γεράρδος, εἶμαι δυστυχὴς καὶ δικαιοῦμαι νὰ τύχω ἀκροάσεως.

— Ἄς ἀκούσωμεν.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, τὴν ὁποίαν ἔλαβα διὰ τοῦ τελευταίου ταχυδρόμου ἐκ Γαλλίας, μοὶ ἀναγγέλλει φοβεράν εἰδησιν.

Ὁ Κατινὰ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὥρου προσώπου τοῦ νέου, ὅστις ἐξηκολούθησε.

— Μία γυνή, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπεθύμουν ν' ἀφιερώσω ὅλην μου τὴν ζωὴν, μία κόρη ἀξία κατὰ πάντα τοῦ σεβασμοῦ μου, πρόκειται νὰ μοῦ ἀρπαγῇ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν. ἐὰν δὲν ἀποφασίσω νὰ πράξω ἐσχάτην προσπάθειαν.

— Νὰ σοῦ ἀρπαγῇ; καὶ πῶς; ἠρώτησεν ὁ Κατινὰ.

— Στρατηγέ, τὴν εἰκοστὴν ἔκτην τοῦ μηνὸς μέλλει νὰ λάβῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα.

— Ἡ οἰκογένειά της ἀρνεῖται νὰ σοῦ τὴν δώσῃ;

— Εἶνε ὀρφανή· δὲν τὴν ἐζήτησα ἀπὸ κανέναν· οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὸ εἶπα. Μόλις γινώσκει τὴν συμπαθειάν τὴν ὁποίαν τρέφω δι' αὐτήν, πιστεύω μάλιστα ὅτι μόνον αἰσθημα φιλίας αἰσθάνεται αὕτη πρὸς ἐμέ.

— Καὶ ποῖος τὴν ἀναγκάζει νὰ γείνη μοναχή;

— Ἔχασε τὴν μητέρα της· τὸν πατέρα της δὲν τὸν γνωρίζει, εἰς προστάτης δὲ μυστηριώδης τὴν παραινεῖ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ μοναστήριον.

Ὁ στρατηγὸς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν δυσαρρεσκείας.

— Δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶπε, καὶ σὲ συλλυποῦμαι εἰλικρινῶς. Δὲν βλέπω ὅμως κατὰ τί δύναμει νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος. Μήπως γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸν τὸν προστάτην ὅπου λέγεις; Θέλεις νὰ τοῦ ὁμιλήσω ὑπὲρ σοῦ; Πῶς ὀνομάζεται;

— Κύριε, οὐτ' ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω, ἢ δὲ νεῆνις, περὶ ἧς πρόκειται, οὐδέποτε τὸν εἶδεν. Ὅχι· ἡ χάρις, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ζητήσω, ἐκτρεῖται ἀπὸ σᾶς μόνον.

— Τί ζητεῖς;

— Στρατηγέ, ἀνηγγεῖλατε ἀπόψε εἰς τὴν διαταγὴν ὅτι αὐριοῦν ὑποχωροῦμεν. Ὅλος ὁ στρατὸς ἀνεγνώρισε τὸ φρόνιμον τῆς ἀποφασεώς σας.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Κατινὰ μειδιδῶν.

— Δὲν ὑπάρχει τις μεταξὺ τῶν ἡμετέρων ἐκ τῶν μᾶλλον ἰσχυρογωνμόνων, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος, ὅστις νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ κατὰ πόσον εἶνε ὀχυρὰ ἡ θέσις τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου.

— Δὲν εἶν' ἔτσι; ἀπήντησεν ὁ Κατινὰ μετὰ τοῦ αὐτοῦ καλοκαυχᾶθου ἥθους.

— Ἀπόρρητος, στρατηγέ.

— Εἶνε τὸσον λαμπρὰ ἡ θέσις τοῦ ὁσον ἡ ἰδική μας εἶνε κακὴ, ἐπανέλαβεν ὁ μέγας ἀνὴρ μετὰ στεναγμοῦ, οὐ ὁ ἥχος διετέλει ἐν παραδόξῳ ἀντιθέσει πρὸς τὸ μὴ ἐξαλειφθῆν ἐκ τῶν χειλέων του λεπτὸν μειδίωμα.

— Ὡ, στρατηγέ μου· ὅταν εἴσθε σῆς ἐπὶ κεφαλῆς, δὲν ὑπάρχει κακὴ θέσις! εἶπεν ὁ Γεράρδος· ἐπὶ τέλους ὅμως θὰ σηκώσωμεν ἀπ' ἐδῶ τὸ στρατόπεδον καὶ ἡ ὑποχώρησις θὰ μᾶς στοιχίσῃ ὅπως δὴποτε δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπραξίαν.

— Πιθανόν, ἐψιθύρισε ὁ Κατινὰ, μαστίζων διὰ τῆς ράβδου τοῦ θάμνον προσψάχοντα τὰ ὑψηλὰ τοῦ ὑποδήματᾶ. . . ἀλλὰ μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐννοῶ τί χάριν ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ.

— Ἄδειαν δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τὴν ἐσπέραν ταύτην, στρατηγέ.

Ὁ Κατινὰ ἀνήγειρε βιαίως τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ τόνον αὐστηρὸν ἀπήντησεν.

— Ἀδύνατον! ἀδύνατον, κύριε Λαβερνῇ.

— Ὡ, στρατηγέ μου, ἀνέκραξε μετὰ θλίψεως ὁ Γεράρδος, οὐτινος τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς ἡλλοιοῦντο καθ' ὅσον ἡ σκληρὰ ἀπάντησις εἰσέδυε βαθύτερον εἰς τὴν καρδίαν του, μὴ λησμονῆτε ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν δεκάτην ὁγδόην ἡμέραν, δευτέραν ὥραν τῆς πρωίας καὶ ὅτε τὴν μεσημβρίαν τῆς εἰκοστῆς ἔκτης ἡ νεῆνις θὰ περιβληθῇ τὸ σχῆμα, θὰ τὴν χάσω διὰ παντός καὶ θὰ χαθῶ καὶ ὁ ἴδιος.

— Τί λέγεις; θὰ χαθῇ; ἀπήντησεν ὁ στρατηγὸς μετὰ βλέμματος σχεδὸν

σκληροῦ, ἔνεκα τῆς ἀκορέστου περιεργείας ἣν ἐνέκλειεν. . . Χάνεται ἓνας ἄνδρας, διότι τοῦ ἔλειψε μία γυναῖκα; . .

— Κύριε, ἀπήντησε πρῶτος ὁ Γεράρδος, τὸσον εὐκρίστητος εἶνε ἡ ψυχὴ μου, τὸσον ἀσθενής, θέλω νὰ εἶπω, ὥστε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ νεῆνις θὰ γίνη μοναχή, θ' ἀφήσω κ' ἐγὼ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον καὶ θὰ γείνω ἐπίσης μοναχός.

Ὁ Κατινὰ ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον τύπτων τὸ ὑπόδημά του ἐλαφρῶς καὶ ἐπανειλημμένως διὰ τῆς ράβδου του, ὅχι διότι δυσηρεστεῖτο ἐκ τῶν λόγων τοῦ νέου ἢ διότι ἐχλεύαζεν αὐτούς, ἀλλὰ διότι εἶχε συγκινηθῇ ἐκ τοῦ ἀφελούς καὶ πλήρους ἀληθείας τόνου μεθ' οὗ ἐλέγχθησαν.

— Καὶ θὰ εἶνε μεγάλη συμφορὰ διὰ τὴν μητέρα μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος, διὰ τὴν ἀγαθὴν μου μητέρα, περὶ τῆς ὁποίας πρὸ ὀλίγου μοῦ ὁμιλεῖτε, στρατηγέ, ἥτις χάριν ἐμοῦ καὶ μόνου ζητεῖ ἐπὶ τοσοῦτον ἀφοσιωμένη, ὥστε συχνάκις λέγω κατ' ἐμαυτόν: Στενοχωρεῖται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἂν δὲν ἡμποδίζετο ἐκ τῆς πρὸς ἐμέ ἀγάπης της θ' ἀνῆρχετο πάλιν εἰς τοὺς οὐρανούς.

— Καὶ ἡ νεῆνις αὕτη θὰ περιβληθῇ τὸ σχῆμα τὴν εἰκοστὴν ἔκτην τοῦ μηνός; . . ἠρώτησεν ὁ Κατινὰ χωρὶς νὰ στραφῇ.

— Ναί, στρατηγέ.

— Εἰς ποῖαν μονήν;

— Εἰς τὴν μονὴν τῶν Κυνῶν Καλοχρυῶν τῆς Μεζιέρης.

— Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι σοὶ ἐδίδετο ἡ ἄδεια. . .

Ὁ Γεράρδος ἀνεσκίρτησεν.

— Ἦτις ὅμως δὲν θὰ σοῦ δοθῇ, προσέθηκε μὲ προσηνέστερον τρόπον ὁ Κατινὰ.

Αἱ χεῖρες τοῦ νέου κατέπεσαν παρὰ τὰ πλευρά του.

— Τέλος πάντων, κύριε Λαβερνῇ, εἰπέτε μου, τί θὰ ἔκαμνες ἂν ἔμενες ἐλεύθερος.

— Τί νὰ σᾶς εἶπῶ, στρατηγέ μου! . . εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς τὸ εἶπω, ἀφοῦ δὲν θὰ εἶμαι.

— Αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει· λέγε.

— Στρατηγέ μου, ἂν ἦτο ἡμέρα, θὰ σᾶς παρκαλῶν ν' ἀναγνώσῃτε τὴν ἐπιστολήν τῆς νεῆνιδος ἐκείνης.

Ὁ Κατινὰ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔδιδε πρὸς αὐτὸν ὁ Γεράρδος.

— Εἶνε πολὺ σκοτάδι, εἶπε.

— Τὴν γνωρίζω ἐκ στήθους, κύριε, καὶ ἡμπορῶ νὰ σᾶς τὴν ἀπαγγεῖλω.

— Λέγε.

Ὁ Γεράρδος ἐστήριξε μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ μὲ φωνὴν ἀσφαινοῦσαν ἤρχισεν:

«Κύριε, ἡ διαταγὴ ἔφθασεν. . . θὰ περιβληθῶ τὸ σχῆμα τὴν 26 τοῦ μηνός κατὰ τὴν μεσημβρίαν. Μέχρι σήμερον ἤλπιζον ἐπὶ τὴν φιλίαν τὴν ὁποίαν εἰδείκατε πρὸς ἐμέ καὶ ἐπὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς μητρός σας, διότι ἐπίστευα ὅτι ἠθέλετε τὴν διαθεῖαι ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἀλλ' ὡς βλέπω, φαίνεται ὅτι μ' ἐλησμονήσατε καὶ μόνος ὁ Θεὸς μοὶ ἀπομένει. Κανένα δὲν βλέπω πλέον περὶ ἐμέ. Μέχρι τῆς 26 τοῦ παρόντος μηνός, καθ' ἑκάστην, τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας θὰ εὐρισκομαι ἐπὶ τοῦ ἀνδρου τῆς μονῆς, πρὸς τὸ δάσος καὶ θὰ σᾶς ἀναμύνω

διὰ νὰ σᾶς εἶπω τὸ τελευταῖον χαῖρε, ἔστω καὶ διὰ νεύματος. Χορηγήσατέ μοι τὴν τελευταίαν ταύτην εὐχαρίστησιν, διὰ νὰ μὴ παραδοθῶ πρὸς τὸν Θεὸν μετ' ἀπελπισίας.»

Καὶ ἐσταμάτησε, διότι αἱ τελευταῖαι λέξεις ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχον διασχίσει τὸν λάρυγγά του πρὶν φθάσῃ εἰς τὰ χεῖλη του.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ στρατηγὸς ἀπλήστως διὰ τοῦ βλέμματος ἐξετάζων τὸν νέον, βλέπεις ὅτι εἶχα δίκαιον· καὶ ἐλεύθερος ἂν ἦσο, τί θὰ ἠδύνασο νὰ πράξης εἰς τοιαύτην περίστασιν;

— Κύριε, πιθανὸν νὰ ἐπαυξήσω τὴν κατ' ἐμοῦ ὀργήν σας, ἀλλὰ σᾶς διαβεβαίω ὅτι δὲν εἶνε διόλου ἀπελπισίς ἡ κατάστασις. Ἡ ἀπόστασις ἀπ' ἐδῶ μέχρι τῆς μονῆς εἶνε διακοσίων πενήντα λευγῶν ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς εικοστῆς ἑκτῆς Ἀπριλίου μεσολαβοῦν ἡμέραι ὀκτώ. Πορεῖα τριάκοντα λευγῶν τὴν ἡμέραν ἡμπορεῖ νὰ ἐκφοβίξῃ ἄλλους, ὅχι ὅμως καὶ τοὺς δραγόνους τοῦ Κατινά. Θὰ φθάσω λοιπὸν τὴν εικοστὴν ἑκτὴν πρὸ τῆς τετάρτης πρωινῆς ὥρας ἔμπροσθεν τοῦ μοναστηρίου.

— Διὰ ν' ἀποχαιρετίσης μακρόθεν τὴν ἀτυχῆ νεάνίδα;

— ὦ! ὅχι, κύριε· διὰ νὰ τὴν ἀπαγάγω.

— Νὰ τὴν ἀπαγάγῃς;... ἀπὸ τὸ μοναστήριον!... μὰ αὐτὸ εἶνε ἱεροσυλία!

— Δὲν εἶνε ἀκόμη μοναχὴ· θὰ τὴν ὀδηγήσω πρὸς τὴν μητέρα μου. Ἰδοὺ, στρατηγέ, σᾶς ἐξορκίζω, σᾶς καθικετεύω γονυπετῶς ἐν ὀνόματι τῆς μητρός σας, τὴν ὁποῖαν τόσον ἐθρηνήσατε, ἐν ὀνόματι τοῦ ἀδελφοῦ σας, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπᾶτε, ὡς λέγουν, λυπηθῆτέ με· χορηγήσατέ μοι αὐτὴν τὴν ἄδειαν τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν· χορηγήσατέ μοι δώδεκα, χορηγήσατέ μοι δέκα ἡμέρας! Θὰ τρέξω καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη, καὶ θὰ ἐπανεέλθω θνήσκων ἐκ τοῦ καμάτου ν' ἀσπασθῶ τοὺς πόδας σας. Ἀλλὰ θὰ σώσω τὴν κόρην αὐτὴν... θὰ μὲ διασώσετε χάριν τῆς μητρός μου... Δέκα ἡμέρας λοιπὸν, στρατηγέ! ὅχι περισσότερον... δέκα ἡμέρας!

— Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ συνδράμω, εἶπεν ὁ Κατινά ἀνεγείρων τὸν ἔκφρονα Γεράρδον, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον, ἀκουσέ με ὀλίγον.

Καὶ ὠδήγησε τὸν νέον μέχρι τοῦ χείλους τῆς χαράδρας, δι' ἧς παρενετίθετο μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ λοιποῦ στρατοπέδου εὐρύς χώρος κενός, μὲ τὸ ὄμμα δὲ σπινθηροβόλον καὶ τὸ μέτωπον φωτιζόμενον ὑπὸ ἀκτῖνα σελήνης, περώσης διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος δρυός.

— Κύτταξε, εἶπεν, ὅλον αὐτὸν τὸν στρατόν, ὅστις κοιμᾶται μὲ τὰς ἀποσκευὰς δεμέναις, ἑτοιμός νὰ ὑποχωρήσῃ ἐντὸς ὀλίγων ὥρων. Οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὑπαρχηγοί μου ἔχουν τοὺς ἵππους των ἐπεστροφένους καὶ τὰς ἀποσκευὰς των ἐτοιμούς. Δύο κατὰσκοποι τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου, ἔφυγον πρὸ ὀλίγου διὰ τῆς ἀτραποῦ, τὴν ὁποῖαν βλέπεις ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ ἔλος καὶ ὑπάρχουν νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ὅτι ὑ-

ποχωρῶ διὰ ν' ἀποφύγω τὴν μάχην. Ἐν τούτοις, κύριε, εἰς δύο ὥρας, κύτταξε καλὰ εἰς τὸ ὥρολόγι μου, ὅλος ὁ στρατός τὸν ὁποῖον διοικῶ, νομίζων ὅτι φεύγει τὸν ἐχθρόν, θὰ κάμψῃ τὰ ἔλη καὶ τοὺς λόφους καὶ θὰ γυρίσῃ δι' ἐνὸς μόνον κινήματος, τὸ ὁποῖον θὰ ῥίψῃ τὸ πεζικὸν ἐντὸς τῆς βολῆς τῶν τηλεβόλων τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας. Μὴ τυχάνῃς, καὶ ἐξακολουθήσῃς νὰ μὲ ἀκούης. Μετὰ τρεῖς ὥρας θὰ προσβάλω τὸν ἐχθρόν φανερά. Ἡ ἀριστερὰ του ὡς καὶ ἡ δεξιὰ του πέτρως ἐρείδονται ἐπὶ τῶν τεμαχίων, ἐπύκνωσε δὲ τὸ κέντρον του καὶ τὸ κατέστησεν ὀχυρὸν ὡς φρούριον· ἡ θέσις, ὅπως εἶπες, εἶνε ἀπόρρητος. Μόλα ταῦτα θὰ διατάξω τὸ ἱππικὸν μου νὰ ἐφορμήσῃ εἰς τὰ ἔλη, θὰ πέμψω τοὺς πεζοὺς κατὰ τοῦ κέντρον· θὰ κάμω δύο ἐφόδους, δέκα ἐφόδους, ἑκατὸν ἐφόδους μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, ὥς ὅτου διασπᾶσω τὸ κέντρον. Θὰ φανοῦν αὐτὴν τὴν ἡμέραν ποῖοι εἶνε παλληκάρια, οἱ δὲ Σαβαυδοὶ καὶ οἱ Ἰσπανοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ τῶν δύο συμμάχων πριγκίπων θὰ ἴδουν τί ἀξίζουν οἱ Γάλλοι νεοσύλληκτοι, ὀδηγούμενοι εἰς τὴν μάχην παρὰ στρατηγοῦ πληρώοντος διὰ τῆς ἰδίας ζωῆς τὴν δόξαν του. Αὐριον τὴν μεσημβρίαν ἢ θὰ εἶμαι νεκρός, ἢ θὰ μὲ ἀποκαλώσι νικητὴν τῆς Σταφάρδης. Εἶναι ἡ πρώτη μεγάλη μάχη τὴν ὁποῖαν ἐπιχειρῶ μόνος μου καὶ ἐννοῶ ν' ἀνადειχθῶ νικητής. Ἰδοὺ, κύριε, τί εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ πράξω, ἐνῶ σὺ θὰ τρέχῃς πρὸς τὴν Γαλλίαν, διὰ ν' ἀπαγάγῃς μίαν κόρην. Ἐλα μαζί μου μέσα εἰς τὴν σκηνὴν διὰ νὰ ὑπογράψω τὴν ἄδειάν σου.

— ὦ! κύριε, κύριε! εἶπεν ὁ Γεράρδος ὠχρὸς ἐκ συγκινήσεως καὶ σεβασμοῦ καὶ προσκλίνων πρὸ τοῦ μεγαλόφρονος ἐκείνου ἀνδρός, ὅστις ἀπεκαλύπτετο πρὸς αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ αἰγλῇ τῆς μεγαλοφυΐας του, θὰ πολεμήσωμεν αὐριον καὶ ἐγὼ δὲν θὰ παρευρίσκωμαι;

— Αὐτὸ ἔλεγα κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Κατινά, ὅταν μοῦ ἐξήτεις ν' ἀναχωρήσης ἀμέσως.

— Μοῦ ὑπενθυμίσατε στρατηγέ, ὅτι ὁ πατήρ μου ἐφονεύθη σιμὰ σας ἐπὶ τῶν τειχῶν τοῦ Μάεστριχτ. Θὰ μείνω εἰς τὴν μάχην καὶ θὰ πράξω τὸ χρέος μου.

— Τὸ ἐλπίζω, νὰ ἦσαι βέβαιος δὲ ὅτι θὰ σοῦ παράσχῃ αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν. Ἐν τούτῳ ἀπαρνεῖσαι τὴν ἐρωμένην σου;

— Στρατηγέ, ὅταν μάθῃ ὅτι ἐφονεύθην εἰς Σταφάρδην, δὲν θὰ μὲ κατηγορῇ πλέον, θὰ ὑπάρχῃ δ' ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἀγγελος ὅστις θὰ δέεται πρὸν τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μου.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἀκλόνητος φιλόσοφος, ἔχε ὑπ' ὄψιν παρακαλῶ ὅτι δὲν θὰ φονεύῃς εἰμὴ ἂν ἐγὼ σὲ διατάξω. Σκοπεῖω νὰ σὲ κάμω νὰ κερδίσης κατ' αὐτὴν τὴν μάχην τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ τῶν δραγόνων μου. Ἐχω μερικὰ σχέδια εἰς τὸ κεφάλι μου· ἐπειδὴ δὲ προσήλθες εἰς ἐμὲ ὡς εἰς πατέρα, ὑπάκουσε εἰς τὸν πατέρα σου ὅπως καὶ εἰς τὸν στρατηγόν.

— Δὲν μοῦ εἶπετε ὅτι ἢ θὰ ἔχετε κερδίσει τὴν μάχην ἕως αὐριον τὴν μεσημβρίαν, ἢ θὰ εἰσθε νεκρός;

— Τὸ εἶπα.

— Τότε ἔχω δύο λόγους ὅπως φονευθῶ. Καταλαμβάνετε, στρατηγέ, ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ἐπιζήσῃ τοῦ ἀνδρός ὅστις φαίνεται τοιοῦτος, οἷος ἐφάνητε σεῖς πρὸς ἐμέ. Ἀλλὰ θὰ διαφύγῃτε τὸν θάνατον· αὐτὸ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, ἐπειδὴ ἐγὼ ἔγεινα ἀφορμὴ νὰ χάσῃ τὸ μέλλον της ἡ ἀτυχὴς κόρη, ἥτις ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμέ καὶ ἐπειδὴ δὲν θὰ ἔξω ἐνχαρίστως ἐντὸς μοναστηρίου προτιμότερον εἶνε ν' ἀποθάνω ὑπὲρ τοῦ βασιλέως μου καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

— Τὰ προεῖδα ὅλ' αὐτά, ἀπήντησεν ὁ Κατινά, ἀνακτῶν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὴν καλοκάγαθον καὶ ἡρεμὸν φαιδρότητα. Ἐκεῖνος ὅστις ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς τύχης τριάντα χιλιάδων ἀνδρῶν ἡμπορεῖ κάλλιστα νὰ εὕρῃ τὸ μέσον διὰ νὰ σώσῃ ἓνα μόνον. Νὰ ὠστόσον ὁποῦ ἔχασαμεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας! Ἐντὸς εἰκοσι λεπτῶν πρέπει νὰ δώσω ὅλας τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς. Εἶπες ὅτι τὸ μοναστήριον τῆς φίλης σου εἶνε εἰς Μεζιέρην καὶ ὁ ἓνας καλὸς ἵππεὺς ἡμπορεῖ νὰ μεταβῇ ἐκεῖ ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν;

— Μάλιστα, στρατηγέ.

— Λέγουν ὅτι ὅλα τὰ μέσα εἶνε καλὰ, ὡς καὶ τὰ ἔσχατα. Ἐχω κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἑκατὸν εὐνοϊαν τύχης. Κύριε πρίγκιψ τῆς Σαβοΐας, λάβε τὰ μέτρα σου, καθὼς καὶ σὺ ἐπίσης, πρίγκιψ Εὐγένιε!

— Αἶ, κύριε! εἶπεν ὁ Γεράρδος, ὁ πρίγκιψ Εὐγένιος, ξεύρει καλὰ μὲ ποῖον ἔχει νὰ κάμῃ. Δὲν εἶπεν ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν Βιλορά, θ' ἀγωνισθῇ μὲ τὸν Βανδιώμ, ἀλλὰ θὰ νικηθῇ ἀπὸ τὸν Κατινά;

— Τὸ εἶπε, μὰ τὸν Θεόν, τὸ εἶπεν! ἀνέκραξεν ὁ ἥρωας γελῶν· πιθανὸν ὅμως νὰ μὴ τὸ πιστεύῃ. Πρόσεχε ὅμως... ἀκούς; ἐπιθύρισε κύπτων πρὸς τὸ οὖς τοῦ Γεράρδου καὶ δεικνύων αὐτῷ διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἀπομεμονωμένην σκηνήν.

— Ἀκούω μουσικὴν, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

— Τὴν μουσικὴν διὰ τὴν ὁποῖαν παρπονεῖς τόσον πρὸ ὀλίγου.

— Καὶ ἥτις μοῦ φαίνεται ἐξαισιος τώρα.

— Αἶ, αἶ! δὲν ἐκπλήττομαι διόλου ἂν σοῦ φαίνεται ἐξαισιος.

— Διατί, στρατηγέ;

— Διότι χάρις εἰς αὐτὴν τὴν μουσικὴν ἢ δεσποινίς... τὸ κορίτσι σου, τέλος πάντων, δὲν θὰ γείνη μοναχὴ τὴν εικοστὴν ἑκτὴν αὐτοῦ τοῦ μηνός. Τί μὲ κυττάζεις ἐκθαμβος;... Ἐμπρός, ἔμβα μέσα εἰς τὴν σκηνὴν μου· ἀφῆσέ μας νὰ περῶσωμεν, σκοπέ!

Ἐπεται συνέχεια.